

CRÍTICA

EDITAT PELS ESTUDIANTS DE LA UNIVERSITAT AUTONOMA

Sant Cugat - Barcelona, 2 de Febrer de 1.970

Nº 1

MANIFEST

Creiem que és necessari fer una presentació d'aquesta fulla informativa. Ha nascut com a satisfacció de la necessitat d'una comunicació entre els estudiants d'aquesta facultat. Pretenem que el nostre treball no quedi en l'aire, sinó que tingui una continuïtat en les diverses publicacions que tots els estudiants duïguin a terme. Intentem complementar la informació "oficial" amb les notícies que, segons el nostre parer, siguin bàsiques per a la millor comprensió de la nostra realitat conjuntural. Això comporta, doncs, una informació de tots els sectors, tant obrers com estudiantils, compromesos en una lluita transformadora, a nivell nacional i internacional.

Proposem una educació crítica total, que ha de ser inherent a tota persona conscient de la problemàtica on viu. La crítica no pot ser específicament formal, ha d'arribar al fons de les qüestions, tant en la forma d'ensenyar com en les matèries que s'ensenyen. En resum, ha de ser una crítica global al sistema.

Creiem que la funció crítica no ha de ser una oposició sentimental i intuïtiva a tot l'estructural, sinó una actitud conscient, racional i quotidiana. Algú es preguntarà per què no ens afegim a la revista (X). No pretemen boicotejar-la, però la censura i les formes organitzatives integrades impedeixen la flexibilitat que tant necessiten.

No pretenem ser portadors de l'única veritat, contràriament a Mn. Escrivà de Balaguer creiem que de la discussió sí que neix la llum. Per això reclamem una llibertat d'expressió i la fem nostra publicant aquest full.

"La veritat és sempre revolucionària": Gramsci.

(X) La revista de la facultat autònoma de lletres.

L'autònoma una nova maniobra de l'oligarquia per paralitzar el moviment estudiantil

Qualsevol que sentís parlar als paridors i mànagers de l'autònoma amb els seus plantejaments asèptics, aperturistes i tolerants podria deixar-se emportar per vanes il·lusions de que les coses han canviat, de que ens trobem ja molt lluny de aquelles actituds obertament anticulturals que han caracteritzat el domini de l'oligarquia durant l'etapa franquista. Es evident que les coses han canviat, que malgrat els esforços fets per mantenir immovilitzat el país, ja no ens trobem a 1939, però el que no podem oblidar és que aquests canvis són més aparents que reals que cap cosa substancial ha canviat a no ser aquestes purament formals, com alguns elements purament feixistes, però que l'opressió, l'impacte del poder per part de l'oligarquia no ha perdut ni un pam de terreny.

En aquest marc resulta difícil doncs, veure en la creació de les facultats autònomes una expressió de les noves forces en el poder, uns canvis de signe burocràtic, un intent d'enfrontar-se d'una forma seriosa amb els greus problemes que l'ensenyament té plantejats en el nostre país.

No pretenem, ni podem aquí plantejar adequadament el què significa i pot significar la creació de facultats autònomes. Es un tema excessivament complex perquè pugui ser analitzat en aquest paper. Només volem senyalar alguns aspectes, denunciant el caràcter continu i retrògrad i els elements demagògics, els perills que comporta per la lluita antifranquista.

Els orígens:

L'aparició de les autònomes només pot entendre's estretament lligada a lluita estudiantil, de la classe obrera i d'altres sectors socials per l'enderrocament del franquisme. Es obvi que el col·lapse produït en les universitats espanyoles en els últims anys arriba a preocupar seriosament a la classe dominant i seguint aquella màxima de que cal ~~cor~~ veure que es canviï, per a mantenir la plenitud del poder, es proposa una reorganització general de l'ensenyament començant pel que més problemes li provoca, per l'ensenyament universitari. Amb aquesta mesura intenta, per una banda, dividir als estudiants, cillar-ne una part, i per l'altra garantir la producció d'uns quadres intel·lectuals i tècnics que les transformacions econòmiques li exigeixen, per impulsar els seus plans de desenvolupament. Objectius, com poden veure, més propis del departament d'ordre públic o del interessos immediats de l'oligarquia que no pas ganes de transformar radicalment les institucions d'ensenyament de cara a obrir-la a tothom, sense cap restricció clasista, i de cara a satisfer les autèntiques necessitats que el desenvolupament cultural i científic del nostre temps exigeix.

Per a tirar endavant aquest projecte, molt més fàcil per altra banda que no transformar les velles universitats que havien complert el seu servei durant el període més feixiste, es van veure obligats a fer algunes concessions: havien de donar una aparença de llibertat, de flexibilitat, havien d'abandonar els exclusivismes ideològics i havien d'intentar contractar un professorat competent, el què els forçà a prescindir de les actituds polítiques i ideològiques que poguessin tenir.

Amb això conseguïen per una banda donar una sensació d'apertura, de transformació i per altra banda esperar neutralitzar aquest nucli de professorat que reiteradament h'ien tingut una actitud d'activitat contra del règim. Així en vist que tot un sector de professors expedientats uns, exiliats altres, marginats com forces del món universitari durant l'etapa franquista han estat contractats per treballar en les noves facultats.

Els resultats han estat que efectivament s'han produït canvis qualitatius en l'ensenyament donat, degut en gran part al nombre reduït d'alumnes i que efectivament no s'ha exercit un control ideològic, sinó que fins i tot d'una forma tàcita s'ha estimulat la presència d'unes corrents, intentant crear un clima de comprensió mútua entre, representants del ministeri i professorat i entre aquells i els alumnes, accentuant-se les fórmules paternalistes; crear en definitiva un illot de tranquil·litat dins la barroca mar de l'universitat espanyola i de la resta del país.

Aquests resultats poden donar peu a que la gent cànvida cregui que el franquisme, que la classe explotadora, camina cap a una democratització del país i està realment interessada per incorporar el nostre país als nivells científics i culturals dels països més desenvolupats. Però la falsedat i l'ingenuïtat d'un tal renovament queda evidenciada rapidament quan es contrasta això amb la resta del país, però a més creiem que també es mostra clarament quan hom es para a reflexionar sobre que es la autònoma.

De primer no podem oblidar que aquest govern en aquest nivell es mostra tolerant i liberalitzador, es al que potant a terme una brutal repressió contra qualsevol manifestació d'antifranquisme, es al que condemna a mort a militants de l'E.T.A. i el que assessina als lluitadors d'Erandio. No podem oblidar tampoc que el Sr. Villar Palasí, que tant aperturista es mostra a nivell de l'autònoma, no dubta en mantenir la policia a l'universitat, no podem oblidar tampoc que aquest ministre inmers en el sistema, conseller de Matesa fins fa poc, que en el seu projecte de llei, afirma cinicament que l'alumne deu ésser educat en la llibertat i per la llibertat, quan s'intenta exercir, portar a la pràctica aquest dret, ben demagògicament exhibit, no dubta en emprar la repressió més brutal.

Però els aspectes demagògics de les autònomes no s'acben aquí. Cal preguntar-se que vol en la Espanya franquista aquesta falag denominació d'autònoma. Autònoma de que? Autònoma de qui?. De qui, son representatius aquests patronats, aquestes comissions promotores?. Dels estudiants potser, dels professors potser, de la classe obrera?.

L'única representació que autenticament poden ostentar és la de l'oligarquia a través del seu ministre Villar Palasí que durant trenta anys ha estat oprimint al poble espanyol i intentant eliminar les forces culturals més progressistes. Amb aquests nous organismes la classe explotadora no ha perdut ni un pam de terreny, doncs el ministeri té un control absolut sobre la seva composició i en conseqüència ha depositat en els homes de la seva confiança la capacitat decisòria, que resta tant lluny com abans de professors, estudiants, de la classe treballadora i de les classes antioligàrquiques.

També resulta clara la maniobra si analitzem la situació d'aquests professors fins fa poc marginats. En efecte, aparentment no existeix cap control ideològic. A la classe pot explicar fins aquests moments sense masses limitacions, però a classe compta amb intentar portar a la l

(segueix a l'altre pàgina)

pràctica unes conviccions, uns principis ideològics, unas determinades teories que puguin significar un estímul per la lluita antifranquista, perquè immediatament s'haurà acabat aquesta tolerància, aquesta comprensió i possiblement, el què és més greu, el lloc de treball difícilment recuperable. Així apareix, doncs, aquest antifranquista de càtedra aquest socialista intel·lectualitzat, que tem portar a la pràctica les seves teories, que provoca una dicotomia, que en el millor dels casos es mantindrà al marge de la lluita política i en els altres es deixarà instrumentalitzar ingènuament i s'esforçarà en mantenir "l'ordre" i "la tranquil·litat", justificant-se dient que l'important és fer una tasca de sensibilització. Les característiques d'inseguretat amb el tipus de contracte i de dificultats de realització científica, al marge de la Universitat fan la seva situació inventària, tan extraordinàriament inconscient que pot tornar-se al marge del compliment de les regles del joc.

Aquests són uns primers aspectes fonamentals que ens mostren la realitat contradictòria de l'Autònoma. La complexitat i la llargada del tema no permet finalitzar-lo en aquest punt; la seva importància ens obligarà a parlar-ne més endavant.

INFORMACION DE LA LUCHA OBRERA

Necesidad de la información: En varias asignaturas de la Autònoma de Letras se nos habla de la estructura de la sociedad capitalista y de sus contradicciones, de las cuales se deriva fundamentalmente la lucha de clases. Debemos utilizar este método de análisis para aprehender los fenómenos que en la sociedad actual se producen. Por consiguiente, es necesario, en grado fundamental, realizar, por un lado, una labor de información y de discusión colectiva, a través de todos los medios que estén a nuestro alcance, de la lucha de la clase obrera contra la explotación del Capital, y por otro, llevar a cabo las consecuencias prácticas que de aquella discusión se deriven.

Información de la lucha obrera: Durante el pasado mes de enero, la lucha obrera ha experimentado un sensible y notable incremento, en los diferentes sectores (agrícola, industrial) y en distintos puntos de España. En Barcelona tenemos actualmente 40 empresas en lucha. Las de mayor combatividad: Maquinista Terrestre y Marítima, Seat, Philips, Lámparas Z, Miniwat. Los mineros de Asturias, de León. En Madrid: Pegaso, Standart. Viticultores y aceituneros de Jerez. Astilleros de Cádiz. Y en numerosas empresas más.

En todos los frentes de lucha, con la fuerza de su unidad, los trabajadores se oponen al tope impuesto por el nuevo gobierno. La lucha empieza con lo más inmediato: aumento salarial, horas extras, seguridad en el trabajo, convenio, primas, etc. Estos problemas existen en todas partes; en toda empresa grande o pequeña, en todos los lugares en donde la clase obrera está sometida al interés de la burguesía: el capital. En la lucha es donde la clase obrera, fortaleciendo su organización, podrá llegar a sus objetivos revolucionarios últimos poniendo las bases para la completa desaparición de la explotación del hombre por el hombre.